

з вагітністю, якщо такі обстеження повинні проводитися в робочий час.

Що стосується випробувального терміну, то згідно з новим Трудовим кодексом, він повинен становити не більше трьох місяців, а для робочих спеціальностей всього один місяць. Якщо співробітник все ж не підходить компанії і роботодавець хоче його звільнити, він повинен попередити його як мінімум за три дні.

Щодо випробування при прийнятті на роботу – стаття 39 вказує перелік осіб, для яких не встановлюється випробувальний термін: неповнолітні; звільнені з військової або альтернативної (невійськової) служби, які вперше приступають до роботи протягом року після такого звільнення; обрані на посаду; переможці конкурсного відбору на заміщення вакантної посади; ті, хто пройшов стажування під час прийняття на роботу з відривом від основної роботи; ті, хто закінчив професійно-технічні або вищі навчальні заклади і вперше приступають до роботи за отриманою професією (спеціальністю); вагітні жінки, працівники з сімейними обов'язками, які мають дітей віком до трьох років; інваліди спрямовані на роботу відповідно до рекомендацій медико-соціальної експертизи; ті, з ким укладається трудовий договір на строк до двох місяців [2].

Отже, новий Трудовий кодекс містить чимало новел, які повинні позитивно вплинути на процес правового регулювання трудових правовідносин в Україні, але безумовно, що чинний Кодекс законів про працю України посідає центральне місце в даній сфері.

Література

1. Кодекс законів про працю України: Закон від 10 груд. 1971 р. № 322-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08>
2. Проект Трудового кодексу України від 26 груд. 2014 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua>

УДК 347.44(043.2)

Нестеренко А.С., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Шуст Н.Б., д.с.н., професор

ПОНЯТТЯ ДОГОВОРУ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ

Питання цивільно-правового договору завжди вважалося дискусійним і сягає своєю історією в далеке минуле. На сьогоднішній день цивільно-правовий договір є досить актуальною

темою і тому розглядається багатьма вченими. Це можна пояснити тим, що договір завжди був ключовим елементом юридичних наук.

Проблематику, пов'язану з цивільним договором, в різні історичні епохи розробляли: М.М. Агарков, С.М. Бервено, М.І. Брагінський, В.В. Вітрянський, О.С. Іоффе, О.О. Красавчиков, В.В. Луць, С.О. Погрібний, С.В. Резніченко та інші науковці. Серед останніх наукових публікацій, присвячених з'ясуванню сутності цивільно-правового договору, на особливу увагу заслуговує наукові погляди В.В. Луця [1].

На сьогодні договір поряд із основними нормами є один з найголовніших засобів регулювання суспільних відносин. Зростання значення договору як одного із джерел сучасного цивільного права призвело до розширення сфери договірної регулювання суспільних відносин. Конструкція договору стосується та проникає в усі сфери життя суспільства.

Положення про цивільно-правові договори зазначені в Сімейному, Земельному, Господарському кодексах, Законах України, указах Президента України, постановах Кабінету Міністрів України, актах інших органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, у звичаях ділового обороту та інших регуляторах цивільних відносин (судова практика).

У вітчизняних працях вчених можна знайти різні підходи до визначення поняття договору. Це обумовлено тим, що цивільно-правовий договір носить особливо важливу роль у житті суспільства і знаходиться під пильною увагою науковців і вчених. Чітке і однозначне визначення договору можна знайти у Цивільному кодексі України (далі – ЦК України). Статтею 626 ЦК України визначено, що договором є домовленість двох або більше сторін, яка спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків [2].

Проаналізувавши положення ЦК України, варто зазначити, що відповідно до статті 6 сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору [2].

Цивільно-правові договори укладаються для досягнення певної поставленої мети чи завдання. Їх зміна або розірвання, згідно з чинним цивільним законодавством України, допускається лише за згодою сторін, якщо інше не встановлено договором або законом. Глава 53 ЦК України містить лише декілька загальних положень щодо зміни або розірвання договору (ст. 651-654), при цьому не визначаються поняття «зміна» і «розірвання» договору, не встановлюються загальні правила щодо односторонньої відмови від

договору тощо. У підсумку можуть виникнути проблеми при застосуванні відповідних норм права на практиці, що, в свою чергу, знижує ефективність реалізації та захисту прав учасників договірних правовідносин [3, с. 243].

Беручи до уваги зазначену вище проблему шляхами її подолання буде удосконалення цивільного законодавства, а саме потрібно проаналізувати всі види договорів та систематизувати основні риси, які притаманні всім договорам, для того аби норми права регулювали більш загально це питання. Потрібно доповнити законодавство, в цьому випадку загальні положення стали б більш ширшими та зрозумілішими для застосування їх на практиці всіма громадянами.

Також, беручи до уваги технічний прогрес, який відбувається дуже стрімливо, проблемою є те, що сучасному суспільстві все більшого значення набувають електронні носії інформації. Варто звернути увагу, що більшість громадян все більше і більше переходять в режим електронного спілкування, електронної роботи, разом із тим електронного вирішення певних питань, які можуть виникнути у різних ситуаціях. Було б доречно розробити електронне регулювання цивільно-правових договорів, адже багато людей, користуючись гаджетами, мають змогу укласти, змінювати, припинити цивільно-правові договори в електронному режимі. Дану тенденцію можна прослідкувати в Європі. Багато країн вже перейшли на режим електронного вирішення питань, що стало актуальним для багатьох громадян та спростило життя багатьом особам. Також, для того аби було легше знайти будь-який договір, можна запровадити електронний архів, де кожна зі сторін договору буде мати не тільки друкований зразок договору, але й матиме змогу в електронному вигляді вирішити питання, яке буде стосуватися виникнення, зміни або припинення цивільно-правового договору.

Література

1. Луць В. До питання про сутність і зміст цивільно-правового договору. Київ, 2013. С. 118-128.
2. Цивільний кодекс України: Закон від 16 січ. 2003 р. Відомості Верховної Ради України. 2003. №№ 40–44.
3. Святошнюк А.Л. Підстави для зміни або розірвання цивільно-правового договору за законодавством України. Ужгород, 2012. С. 243-246.